

Гуменна Н. В.,
аспірант

Львівського національного університету імені Івана Франка

ПЛАНУВАННЯ РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧОГО

Анотація. Стаття присвячена дослідженню загальних засад планування розшукової діяльності слідчого. Здійснено аналіз змісту розшукової версії слідчого та надано її визначення. Виокремлено основні ознаки розшукової версії слідчого.

Ключові слова: розшукова діяльність слідчого, планування, розшукова версія слідчого, кримінальне провадження.

Постановка проблеми. Успішне проведення розшукової діяльності слідчого вимагає високої організації слідчої роботи, у здійсненні якої великого значення набуває планування. Необхідність планування випливає з усієї суті розшукової діяльності слідчого, яка потребує організованості та швидкості. Планування визначає ефективність розшуку, його цілеспрямованість, економію сил та засобів слідчого апарату та інших суб'єктів розшукової діяльності.

Планування розшукової діяльності слідчого тісно пов'язане з побудовою і перевіркою розшукових версій. Висунення розшукових версій не є самоціллю, це – необхідна передумова організації діяльності з розшуку осіб та інших об'єктів, які мають значення для кримінального провадження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомий внесок у дослідження питань, пов'язаних із плануванням розслідування, а також розкриттям суті криміналістичних версій зробили українські та російські вчені: О. М. Бандурка, Р. С. Белкін, А. Ф. Волобуєв, А. П. Гель, В. Д. Зеленський, В. О. Коновалова, О. М. Ларін, О. М. Литвинов, І. М. Лузгін, Г. А. Матусовський, В. О. Образцов, М. В. Салтєвський, В. А. Сас, Р. Л. Степанюк, В. В. Тищенко, О. Г. Філіппов, В. Ю. Шепітько, М. П. Яблоков, С. Ю. Якушин та деякі інші. Однак проблему планування саме розшукової діяльності слідчого вони розглядали поверхнево.

Мета статті полягає у дослідженні загальних засад планування розшукової діяльності слідчого та змісту розшукової версії слідчого.

Виклад основного матеріалу. Розшукова робота слідчого, як і будь-яка інша діяльність, яка складається із сукупності певних трудових операцій, повинна бути спланована. Планування як спосіб організованого здійснення слідства є обґрунтованим матеріалами кримінального провадження визначенням шляхів та засобів, за допомогою яких за найменших затрат сил та часу розслідується кримінальне правопорушення, встановлюється підозрюваний, виявляються причини та умови, які сприяли вчиненню кримінального правопорушення.

Цілеспрямованість, впорядкованість та вибір у процесі планування розслідування, зокрема розшукової діяльності, повинні здійснюватись у цілковитій відповідності до вимог принципу законності.

Положення про принципи, структуру і форми планування, розроблені криміналістикою із використанням даних наук кримінального процесу та логіки, органічно влітаються в кримінальну процесуальну діяльність органів досудового розслідування.

Принципи планування – це розроблені криміналістичною тактикою вимоги, які висуваються до планування, дотримання яких забезпечує його ефективність. Принципами планування є

його обґрунтованість, динамічність, непереривність та індивідуальність [1, с. 150].

Планування – це складний за своєю структурою творчий розумовий процес. Одним із найтиповіших логічних засобів пізнання, яким користується слідчий, є версія.

Названа логічна форма мислення використовується передусім тому, що починаючи розслідування, слідчий, як правило, не володіє достатньою інформацією, яка б дозволила одразу встановити ті обставини, які необхідно відповідно до вимог ст. 91 КПК України. На початку розслідування перед слідчим постає, зазвичай, задача з багатьма невідомими. Щоб вирішити її та роз'яснити окремі обставини, слідчий застосовує такий прийом, як висунення(побудова) версій.

Відомо, що версія – це криміналістичне поняття. Версія є одним із можливих роз'яснень події, яка розслідується, в цілому або окремих її обставин. В залежності від цього криміналістичні версії поділяються на загальні та окремі [2, с. 222].

Крім цього, існують ще й так звані «типові версії». Як слушно зазначають О. Г. Філіппов та М. О. Бурнашев, «це найбільш типові пояснення події, коли конкретної інформації про неї дуже мало, ця інформація суперечлива, не зовсім достовірна. Типові версії висуваються не тільки на основі наявної інформації, але й на основі досвіду слідчого, криміналістичних рекомендацій, узагальненої слідчої практики, простого життєвого досвіду тощо. Ці версії мають дуже велике практичне значення, бо, по-перше, допомагають організувати роботу у справі у початковий, найвідповідальніший момент розслідування і, по-друге, дають можливість цілеспрямованіше перевірити окремі обставини злочину» [2, с. 223-224].

Під час провадження розшукових заходів слідчий висуває і перевіряє як загальні версії про подію в цілому, так і окремі – про певні її деталі, частини. Здійснюючи розшук злочинця, інших осіб або різних предметів, слідчий, наприклад, висуває і перевіряє версії про місця можливого знаходження об'єктів, що мають значення для кримінального провадження, а також про ті способи маскування, які можуть використовувати злочинець чи інші особи. Такі версії за своїм характером є розшуковими, а за змістом та обсягом охоплених ними фактів окремими версіями. Поряд із слідчим розшуковою діяльністю займається оперативний працівник, який також висуває і перевіряє розшукові версії. Якщо оперативний працівник діє самостійно, вони будуть різновидом його оперативно-розшукових версій. Іншими словами, якщо оперативно-розшукова діяльність передувала початку кримінального провадження, слідчий під час висунення розшукових версій повинен враховувати існуючі і вже перевірені розшукові версії оперативного працівника. Розшукова ж версія слідчого може розвинути і конкретизувати розшукову версію оперативного працівника за умови, якщо її перевірка не закінчена або якщо її необхідно перевірити слідчим шляхом [3; 104].

Отже, можемо зробити висновок, що розшукові версії можуть висуватись як слідчим, так і оперативним працівником. Тому, в залежності від суб'єкта висунення, вони можуть бути різновидом як слідчих, так і оперативно-розшукових версій [4, с. 676].

Процес побудови розшукових версій складається з наступних етапів:

- ознайомлення з первинною інформацією, необхідною для правильного висунення версій;
- аналіз та оцінка цієї інформації (у тому числі і вирішення питання про її достатність для висунення розшукових версій);
- формулювання розшукових версій.

Необхідно відзначити, що чим повнішою та достовірнішою буде первинна інформація, тим успішнішою буде розшукова діяльність слідчого. У будь-якому разі слідчий повинен володіти щонайменше трьома наступними групами відомостей (якщо мова йде про розшук підозрюваного).

Перша група – це інформація про те, коли і за яких обставин зник підозрюваний: якою була його поведінка на роботі і в побуті перед тим, як він зник; чи готувався він до втечі і в чому це виявлялось; які речі, одяг та документи він узяв із собою; які висловлював наміри щодо своїх планів на майбутнє тощо. Звичайно, не завжди вдається отримати докази, які чітко вказують на факт втечі підозрюваного, і тоді висновок про це дозволить зробити сукупність додаткових відомостей, серед яких важливе місце посідають відомості про час зникнення розшукуваного, зокрема про те, коли він залишив роботу, сім'ю, навчання – до чи після ревізії (якщо мова йде про матеріально-відповідальну особу), передавання матеріалів у прокуратуру, виклику підозрюваного у прокуратуру або міліцію, початку кримінального провадження, оголошення про підозру тощо.

Якщо буде встановлено, що незадовго до свого зникнення розшукуваний часто цікавився окремими географічними районами країни (розпитував про тамтешні умови життя у осіб, які там були, дізнавався умови проїзду туди у довідкових, залізничних касах тощо), то можна припустити, що він переховується саме в цих районах.

Відомості про обставини, за яких зник розшукуваний, часто дозволяють робити висновки і про деякі способи ухилення від слідства, які він застосує, зокрема про те: залишився розшукуваний на легальному положенні чи ні; чи змінив свою зовнішність (що зустрічається рідко) і чи змінив своє прізвище (що зустрічається частіше). Так, якщо, наприклад, підозрюваний пенсіонер і проживає легально, то, можливо, що на новому місці він намагатиметься відновити отримання пенсії. Тому інформацію про нього необхідно шукати у відділеннях Пенсійного Фонду України.

Друга група відомостей, на основі яких висувуються розшукові версії, – це відомості про родинні, особисті та інші зв'язки злочинця. Така інформація дозволяє перевірити: чи не переховується розшукуваний у своїх родичів, друзів та знайомих; чи підтримує він з ними якийсь зв'язок (листування, передачі, перекази), прослідкувавши за якими також можна виявити місце, де переховується злочинець. Зокрема цікавитися необхідно не лише «діючими», але й старими, «занедбаними» зв'язками розшукуваного, оскільки він може переховуватися у осіб, з якими давно не спілкувався: друг дитинства, товариш по службі в армії або за місцем відбування покарання тощо.

Збираючи інформацію про зв'язки розшукуваного, не потрібно обмежуватись відомостями із його анкет або інших документів особової справи. Багато корисного можна отримати із показів сусідів, колег і навіть родичів злочинця, але для цього, зрозуміло, їх допити необхідно провести тактично бездоганно. Доцільно, наприклад, запитання про зв'язки підозрюваного задавати свідкам не окремо, а поряд із запитаннями по суті кримінального провадження тощо.

Серед розшукових версій, які ґрунтуються на відомостях про зв'язки розшукуваного, інколи необхідно передбачити версії, які ґрунтувались на зв'язках не злочинця, а близьких йому людей. Це стосується передусім неповнолітніх злочинців або злочинців, які нещодавно вийшли з цього віку. Переховуючись від слід-

ства, вони часто використовують зв'язки своїх батьків або інших близьких родичів. Інколи підозрюваний, який переховується, виїжджає з постійного місця проживання разом із своїм близьким родичем. У такому разі серед розшукових заходів необхідно передбачити і такі, які мають за мету встановити місцеперебування особи, разом з якою зник злочинець.

Нарешті, третю групу інформації, без якої важко забезпечити результативність розшуку, складають відомості про минуле життя і діяльність розшукуваного: де він народився, у яких місцях проживав, на яких підприємствах і за якою спеціальністю працював, в якій місцевості проходив службу в армії, де любив відпочивати тощо. У всіх цих місцях, які якимось пов'язані з минулим злочинця, і варто організувати його розшук.

Важливо пам'ятати, що, перш ніж почати розшук, необхідно встановити чи особа дійсно переховується, тобто умисно ухиляється від слідства, або можливо її місцезнаходження невідоме з інших причин. Наявність такої інформації і буде підставою для прийняття рішення про розшук особи. З метою отримання вказаних відомостей слідчий проводить комплекс заходів перевіркового характеру, що дозволяють усунути версію про відсутність злочинця в місці його постійного проживання з причини, не пов'язаної з ухиленням від слідства. Так, він особисто або за його дорученням оперативний працівник здійснює перевірку за місцем постійного проживання відсутнього: розмовляє з членами його сім'ї, іншими родичами та сусідами. Якщо ж з тактичних міркувань до певного моменту необхідно приховати від злочинця, його родичів і знайомих, що його розшукують, то перевірку доцільно доручити оперативним підрозділам для здійснення її методами і засобами оперативного характеру.

Необхідно перевірити чи не викликана відсутність підозрюваного у місці його постійного проживання тим, що він: несподівано помер (наприклад, в результаті нещасного випадку); перебуває під вартою у зв'язку з вчиненням іншого злочину; знаходиться на лікуванні у закладі охорони здоров'я; перебуває на службі в армії; змінив місце проживання і роботи з причин, які не пов'язані із кримінальним провадженням (наприклад, у зв'язку з переведенням на іншу роботу за ініціативи керівництва) тощо. Для цього необхідно, крім перевірки за місцем проживання, здійснити перевірку за місцем роботи, скерувати запити у лікарні, морги, військкомати, інші органи внутрішніх справ тощо.

Зазвичай така робота проводиться у випадках, так звано-го, загального зникнення підозрюваного, тобто коли повністю відсутні будь-які відомості про його долю. До тих пір поки загадковості зберігається, залишається необхідність в перевірці названих обставин. Тому інколи їх перевірка співпадає з розшуковою діяльністю, формуючи один із її напрямів. У разі, коли достовірно встановлено, що підозрюваний переховується від слідства з метою ухилення від кримінальної відповідальності, можна уникнути цієї підготовчої стадії та безпосередньо почати перевірку розшукових версій.

Варто наголосити, що зібрані відомості, перш ніж вони будуть слугувати підґрунтям для побудови тієї чи іншої розшукової версії, повинні бути оцінені слідчим з точки зору їх значимості та достатності для висунення версії. У процесі вивчення та оцінки наявних фактичних даних слідчим використовуються такі прийоми логічного мислення, як аналіз і синтез, індукція, дедукція та ін.

Отже, фактичні дані, проаналізовані та оцінені слідчим з урахуванням його професійного, життєвого досвіду, спеціальних знань, є тим реальним підґрунтям, на базі якого відбувається побудова розшукової версії.

Тож, без ретельного і глибокого аналізу матеріалів кримінального провадження та інших відомостей розшукові версії

побудувати неможливо, вони будуть безпідставними. Необґрунтовані, поспішно висунені версії не лише не сприяють розшуку, але й цілеспрямовано шкодять йому. Л. М. Ляхов справедливо зазначає, що виявляючи поспішність і висуваючи необґрунтовані версії, слідчий інколи не передбачає, яку кількість невинуватих слідчих та розшукових заходів доведеться провести йому і за його дорученням оперативним працівникам, в той час як ці дії завідомо не дадуть позитивних результатів [5, с. 135].

Однак саме криміналістика й передбачає, що у кримінальному провадженні повинні бути висунуті усі, зокрема, взаємо-виключні версії. Таку позицію підтримують багато науковців, деякі з них вказують на те, що «у процесі розслідування висуваються й перевіряються всі можливі версії. Водночас, не можна залишати без перевірки жодної версії, навіть малоімовірної» [2, с. 223-224]. «Необхідність висунення усіх слідчих версій, реально можливих в цій ситуації, і внесення їх в план розслідування є важливою умовою його обґрунтованості і правильності. Недотримання цієї умови, захоплення однією версією, хоч і правдоподібною, на практиці призводить до того, що злочин залишається нерозкритим» [1, с. 151].

Ситуація дійсно парадоксальна. Однак, як видається, висунення усіх можливих версій у кримінальному провадженні під час визначення шляхів розслідування не означає, що завдання слідчого – побудувати якомога більше версій. Не обґрунтовані матеріалами провадження версії можуть спрямувати слідчого до хибного шляху. Тому підґрунтям версії повинна бути якась частина достовірно встановлених фактів. Якщо слідчий, наприклад, висуває версію про вбивство, то він керується тим, що знайдено труп або людина несподівано зникла, і така інформація не викликає сумніву. Навіть у тому випадку, коли слідчий буде версії на основі анонімних заяв або чуток, інформація, що в них міститься, повинна певною мірою відповідати реальним обставинам справи. Як слушно наголошує Р. С. Белкін «...хоча відомості, що використовуються для висунення версій, можуть бути отримані із будь-яких джерел, серед яких можуть фігурувати зокрема й анонімні листи та чулки...рекомендується зберігати обережність і обачливість під час використання інформації, яка була отримана з таких джерел» [6, с. 348].

Тому перед висуненням розшукових версій слідчий повинен ретельно підготуватися, тобто зібрати інформацію та матеріали, які б були підставою для їх побудови. Опираючись на первинні відомості, версія повинна не просто розтлумачити їх, а й викрити усі види зв'язку між ними. За своїм змістом версії, зрозуміло, завжди є ширшими, ніж первинні відомості, оскільки містять і припущення про ще не встановлені факти. Водночас зміст первинних відомостей повинен повністю уміщуватись у зміст версії.

Головне завдання побудови розшукових версій полягає в тому, щоб: визначити місця, де підозрюваний, який ухиляється від слідства, чи інші особи можуть перебувати в цей час або вже знаходяться розшукувані об'єкти, а також з'ясувати способи маскування, які під час цього використовувалися; вирішити, за допомогою яких саме розшукових дій (заходів) підозрюваний чи інші розшукувані особи або об'єкти можуть бути виявлені і затримані (вилучені); визначити місця, які можуть бути в майбутньому використані злочинцем з метою укриття розшукуваних об'єктів; встановити ймовірний шлях руху злочинця чи інших осіб до місця їх знаходження в майбутньому.

Під час побудови розшукових версій суб'єкти розшуку повинні враховувати криміналістичну модель поведінки розшукуваних осіб та осіб, що приховують розшукувані об'єкти. Р.С. Белкін, говорячи про тенденції розвитку вчення про розшук, зазначав, що мова може йти, передусім, про формування кримінологічних, психологічних, управлінських (у тому числі

організаційно-технічних) основ розшукової діяльності слідчого [6, с. 187].

В процесі створення психологічного портрету особи, яка приховує об'єкти розшуку чи сприяє їх приховуванню, істотною є інформація про її стосунки з підозрюваним або розшукуваним, яка визначить напрям розшуку і ймовірні місця зберігання викраденого майна. Аналіз матеріалів архівних кримінальних проваджень показав, що злочинці часто передають викрадене майно на зберігання своїм знайомим, які зберігають їх за місцем проживання, на дачах, у гаражах тощо. Як правильно відзначав С. Ф. Коновалов, «спостерігається певна залежність вибору способу укриття майна і від таких характеристик особистості, як стать, вік, освіта, досвід (у тому числі злочинний), вольові якості, інтереси, захоплення тощо. Так, неповнолітні у зв'язку з безпечністю можуть проявити недбалість під час приховування. Але й вони, враховуючи наявність елементів фантазії, використання досвіду інших осіб можуть створити різні хитромудрі схованки. Дорослі, що працюють, наприклад, на виробництві, більш успішно можуть застосовувати ті чи інші технічні навички» [7, с. 40]. Прогнозування поведінки і дій таких осіб є підґрунтям для висунення розшукової версії про місцезнаходження розшукуваного об'єкту. Для такого прогнозу суттєве значення має знання слідчим тих вивертів і хитрощів, які використовуються злочинцями з метою ухилення від слідства і суду або для приховування об'єктів розшуку.

На оцінку первинної інформації, на основі якої будуються версії, впливають також, слушно зауважені С. Ф. Коноваловим, наступні фактори:

- «професійний розшуковий досвід, який набувається як в результаті практики в цій галузі, так і в процесі постійного самовдосконалення і критики своєї діяльності;
- знання оперативної обстановки того району, де був вчинений злочин: стану злочинності в конкретний період; обставин, які сприяють ухиленню злочинців від слідства і суду або приховуванню різних об'єктів;
- знання психології осіб, які вчинили злочин і ховаються від слідства або тих, які приховують цінне майно та інші об'єкти;
- знання найбільш поширених прийомів, способів, хитрощів, місць, які використовують злочинці з метою переховування».

Висунута розшукова версія повинна слідчим ретельно перевіритись, в результаті чого вона або перетворюється в достовірний факт, тобто встановлюється місцезнаходження розшукуваного об'єкта, або необхідність у її подальшій перевірці відпадає. Перевірка розшукових версій, як і процес їх висунення, складається з певних етапів:

- виведення з версії і розроблення усіх можливих у цьому випадку логічних наслідків;
- перевірка версії шляхом проведення відповідних розшукових заходів з подальшою оцінкою результатів;
- формування висновку про істинність або хибність версії.

Проведене опитування практичних працівників дало змогу зробити висновок про те, що лише 17% слідчих письмово висувують розшукові версії і здійснюють їх перевірку, решта обмежується усною формою. Співробітники оперативних підрозділів висувують розшукові версії частіше. Пояснюється це тим, що оперативні працівники під час розшуку безвісти зниклих осіб, підозрюваних, обвинувачених, які ухиляються від слідства та суду, заводять оперативно-розшукову справу, в якій обов'язковим є розроблення плану оперативно-розшукових заходів із розшуку вказаних осіб у письмовому вигляді, основну частину якого складають розшукові версії. Крім того, зазвичай, розшукова версія слідчого є невід'ємною частиною слідчої версії, і заходи з перевірки слідчої версії є, водночас, і заходами з перевірки розшукової версії.

Враховуючи наведене можемо зробити висновок про те, що розшукова версія слідчого, будучи різновидом окремої слідчої версії, являє собою логічно обгрунтоване, що впливає зі змісту матеріалів кримінального провадження та інших відомостей, припущення про ймовірне місцезнаходження відомих слідчому розшукуваних осіб та інших встановлених об'єктів, а також про використані для їх приховування прийоми маскування. Головне завдання розшукових версій полягає в тому, щоб з їх допомогою визначити правильний напрям розшуку того чи іншого об'єкта.

До основних ознак розшукової версії слідчого, як видається, можемо віднести:

- є різновидом окремої слідчої версії;
- являє собою припущення про ймовірне місцезнаходження відомих слідчому розшукуваних осіб або інших об'єктів, а також про використані для їх приховування прийоми маскування;
- висувається лише слідчим;
- перевіряється слідчим або за його дорученням оперативним працівником;
- впливає зі змісту матеріалів кримінального провадження та інших відомостей;
- повинна бути обгрунтованою;
- засобом її перевірки можуть бути гласні і негласні слідчі (розшукові) дії та розшукові заходи.

У результаті здійснення запланованих розшукових заходів одні раніше вибудовані версії відповідають і висуваються нові. Цей процес продовжується до успішного завершення розшуку. Перевірка версій про місцезнаходження підозрюваного чи інших осіб або об'єктів, а, отже, і діяльність суб'єктів розшуку істотно ускладнюється і втрачає ефективність без обгрунтованого плану розшуку, який постійно повинен корегуватися, що передбачає об'єднання їх зусиль враховуючи розмежування компетенції.

Визначити якусь спільну для усіх розшукових дій форму плану – праця даремна, оскільки планування окремих розшукових дій слідчого безпосередньо залежить від їх характеру. Можна виокремити лише деякі запитання, які є спільними для усіх або більшості розшукових дій слідчого. Потрібно враховувати, що значимість таких запитань для кожної розшукової дії різна і тому послідовність їх вирішення також неоднакова.

До таких спільних запитань, які повинні вирішуватись під час провадження тих чи інших розшукових дій, належать: 1) яка мета запланованої розшукової дії; 2) коли її необхідно провести; 3) де вона повинна бути проведена; 4) хто повинен брати участь в її проведенні; 5) як будуть розподілятися обов'язки між учасниками розшукової дії слідчого; 6) у якій послідовності буде вона проводитись; 7) які науково-технічні та інші засоби знадобляться для її проведення.

Для кожної розшукової дії слідчого, залежно від ступеня невідкладності цієї дії, її значимості для слідства, зв'язку з іншими розшуковими діями, а також від умов її проведення, в плані передбачається термін проведення. Запланований термін повинен бути реальним і співпадати із терміном проведення слідчих (розшукових) дій з інших кримінальних проваджень.

План може складатись в усній, письмовій і графічній формах. Так, цілком зрозуміло, що у випадках, коли є необхідним розшук підозрюваного «за гарячими слідами», слідчий не має можливості скласти план. Він повинен швидко, оперативно, відповідно до обставин, прийняти рішення про те, в якому напрямі йому діяти, і, залежно від особливостей методики розслідування таких злочинів, подумки скласти весь комплекс необхідних заходів. В іншому разі слідчий повинен почати складати план з моменту прийняття справи до провадження, так як характер і вид злочину потребують аналізу і поглибленого вивчення тих

матеріалів, які стали підставою для початку кримінального провадження. Письмовий план повинен складатись на певний відрізок часу відповідно до відомостей, які є в наявності у слідчого. Реалізуючи розроблений план, слідчий оцінює отримані нові відомості в сукупності з тими, що вже були у нього, та планує наступний етап розслідування, і так до тих пір, поки воно не закінчиться.

Письмова форма плану, зазвичай, повинна містити усі ті елементи, з яких складається його структура. До них належать: 1) первинна інформація, яка стала підґрунтям для висування версій; 2) слідчі версії; 3) питання і обставини, які необхідно встановити; 4) слідчі (розшукові) дії, розшукові та інші заходи; 5) терміни проведення запланованих заходів; 6) виконавці; 7) відмітка про виконання і результати проведених заходів.

Первинні відомості, версії та з'ясування спільних для усіх версій запитань доцільно виокремити у самостійний розділ плану.

Правильно організований та ефективно проведений слідчим розшук повинен завершуватись затриманням підозрюваного, його особистим обшуком, оглядом, допитом і пред'явленням для впізнання або затримання інших розшукуваних осіб, відшукуванням та вилученням інших об'єктів розшукової діяльності слідчого.

Висновки. Завдяки плануванню відбувається якісна організація розшукової діяльності слідчого, контроль за нею, забезпечується своєчасність проведення гласних слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій та інших розшукових заходів.

Література:

1. Руководство для следователей. Часть первая. / Под ред. Алимова С. Б., Карнеевой Л. М., Михайлова А. И., Селиванова Н. А., Скворцова К. Ф., Танасевича В. Г., Ястребова В. Б. – М. : Юридическая литература, 1981. – 544 с.
2. Криминалистика: [учебник] / Под ред. проф. А. Г. Филиппова. – М. : Юриспруденция, 2000. – 352 с.
3. Савельева М. В., Смушкин А. Б. Криминалистика: [учебник]. М. : Издательско-торговая корпорация «Дашков и К», 2009. – с.239
4. Криминалистика: [учебник] / Под ред. Е. П. Ищенко, А. Г. Филиппова. – М. : Высшее образование, 2007. – 1274 с.
5. Ляхов Л. Н. Выдвижение следственных и розыскных версий // Уч. зап. Дальневосточ. ун-та. – 1970. – Вып. 41 – С. 134-138.
6. Белкин Р. С. Курс криминалистики: В 3 т. – М., 1997. – Т. 2: Частные криминалистические теории. – 447 с.
7. Коновалов Е. Ф. Розыскная деятельность следователя. Учебно-практическое пособие / Е. Ф. Коновалов.; под ред. В.П. Лаврова. – М. : Высшая школа МВД СССР, 1973. – 56 с.

Гуменная Н. В. Планирование розыскной деятельности следователя

Аннотация. Статья посвящена исследованию общих принципов планирования розыскной деятельности следователя. Осуществлен анализ содержания розыскной версии следователя и предоставлено ее определение. Выделены основные признаки розыскной версии следователя.

Ключевые слова: розыскная деятельность следователя, планирование, розыскная версия следователя, уголовное производство.

Humenna N. Planning of search activity of the investigator

Summary. The article investigates the general principles of planning search activity of the investigator. The analysis of content of the investigator search version is made. Author determined basic features of search version of the investigator.

Key words: search activity of the investigator, planning, search version of the investigator, criminal proceedings.